

tusental liter, utan pr styck för kärl eller särskildt för resa, så kan deraf följa, att för ett mindre quantum bränvin på nederlag man ålägges betala lika mycket som för ett mångdubbelt större; det har också inträffat att för 12,000 liter tillverkaren fått betala i nederlagsafgift 140 kronor, eller öfver 1 öre pr liter.

Alltså befinnes önskligt, att ett bestämdt arfvode efter visst litertal stadgades, äfven om det antoges väsentligt högre än det i förut åberopade kongl. förordningen af den 2 juni 1882 fastställda, eller 3 kronor 75 öre pr tusen liter; men, enär känt är, att detta arfvode ej allenast betäckte statens utgifter till tillsyningsmännen utan lemnade öfverskott, vågar jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen måtte besluta, att arfvodet till tillsyningsmän vid bränvinsnederlag må bestämmas i likhet med hvad af Kongl. Maj:ts nådiga förordning angående vilkoren för tillverkning af bränvin af den 2 juni 1882 stadgats, eller 3 kronor 75 öre för hvarje helt tusental liter.

Stockholm den 24 januari 1889.

C. J. Jakobson.

Häri instämmer

Nils Jönsson.

N:o 131.

Af herr C. J. Jakobson, om ändring af § 3 i förordningen angående mantals- och skattskrifningarnes förrättande den 20 juli 1861.

I första delen af mom. 1 § 3 af Kongl. Maj:ts nådiga förordning angående mantals- och skattskrifningarnes förrättande, gifven Stockholms slott den 20 juli 1861, heter det:

»En hvar skall mantals- och skattskrifvas, der han har eller, i följd af sitt vistande, bör anses hafva sitt bo eller hemvist».

I samma mom. heter det vidare:

»Härmed iakttages såväl att den, hvilken innehar fast egendom eller idkar rörelse inom särskilda mantalsskrifningsdistrikter, må sjelf bestämma och anmäla, på hvilketdera stället han bör mantalsskrifvas.»

Oaktadt, hvad som af första delen framgår, andemeningen synes vara den att man bör och skall mantals- och skattskrifvas der man bor och vistas, så förändras likväl helt och hållet denna mening af den senare delen, ity att eger man fastighet inom annat mantalsskrifningsdistrikt är man icke vidare skyldig att mantals- och skattskrifvas der man bor och vistas.

Denna rättighet att efter godtycke låta mantalsskrifva sig i annan kommun än der man vistas och bor har verkligen ledt till både många svåra och menliga följder. Så t. ex. inträffar icke så sällan att då en part i rättegångsväg söker en annan vid domstol, inom hvars domvärjo motparten bor och vistas, han vid målets handläggning mötes med den invändning från motpartens sida, att denne är mantals- och skattskrifven å annan ort, på grund hvaraf han icke kan åläggas ingå i svaromål. Vidare har händt att sökanden utverkar sig då ny stämning å sin vederpart till det forum, hvartill den senare uppgifvit sig höra, men som då svaranden, å mellantiden inträffad mantalsskrifningsförrättning, låtit mantalsskrifva sig å annan ort än den han förut uppgifvit, ja till och med å den ort, hvarest han först söktes, så göres samma invändning och han går för andra gången fri från skyldigheten att ingå i svaromål.

När härtill kommer att vid våra landtdomstolar, och i all synnerhet der endast två å tre tingssammanträden årligen hållas, en svarandepart har så många andra möjliga utsigter att i längden onödigtvis uppehålla sin vederpart, kan, endast i sagda afseende, detta medgifna mantalsskrifningsätt ej annat än ogillas.

Vidare i skatteväg. Då löntagare, vare sig deras lön utgår från staten eller annan allmän inrättning, eller kapitalister bo och vistas inom en kommun, men ega fastighet inom en annan och då inträffar, att kommunalutskylderna i den förra, eller der man bor och vistas, äro drygare än i den senare, så händer sig ej så sällan, att mantalsskrifningsort väljes i den kommun der man icke bor och vistas, naturligtvis för att undgå något större kommunalutskylder.

Nu vill jag erinra att för den skattskyldige icke så synnerligen stor vinst härigenom kan ernås, då ju i den kommunen, der man låter sig mantals- och skattskrifvas, i alla fall utskylder skola erläggas, men deremot förorsakas den kommun, der man bor och vistas, en alltför känbar förlust, emedan hela det belopp, den skattskyldige i den senare kommunen skolat erlägga, alldeles beröfvats densamma, men utan giltig anledning tillägnas en

väsentlig del deraf till annan kommun, eller det belopp, som derstädes af den skattskyldige kan uttaxeras.

Tänkom oss, att inom en kommun der de kommunala skatterna äro förut dryga nog, ett flertal skattskyldige af denna anledning läte mantalskrifva sig å annan ort, så är ju denna kommun än mera att beklaga.

För min del kan jag icke heller se några giltiga skäl hvarför man skall ega rätt till — än mindre hafva behof af att låta mantalsskrifva sig å annan ort än der man bor och vistas, åtminstone icke därför att man endast eger fastighet på annat håll, hvilken förmån, relativt taget, endast ett fåtal eger.

Om några svaga skäl för väljande af mantalsskrifningsort förefinnas, så uppvägas de, enligt mitt förmenande, allt för väl af endast de skäl jag här ofvan påpekat.

Då jag från många håll hört klagomål öfver hvad jag här påvisat, så med stöd häraf vågar jag vördsamt hemställa, det Riksdagen ville besluta,

att orden, »härvid iakttages så väl att den, hvilken innehar fast egendom eller idkar rörelse inom särskilda mantalsskrifningsdistrikter, må sjelf bestämma och anmäla, på hvilketdera stället han bör mantalsskrifvas» måtte utgå ur moment 1 § 3 i Kongl. Maj:ts nådiga förordning af den 20 juli 1861, angående mantals- och skattskrifningarnes förrättande.

Stockholm den 26 januari 1889.

C. J. Jakobson.

I denna motion instämma:

Oscar Larsson.

J. Ericsson.

Gustaf Anderson.
